

tens Penge ud til Kirker i Kjøbenhavn? Jeg var glad ved at høre Vilhelm Beck, for han overbeviste mig mere end nok om at her ingen Anledning er til at gribe ind.

Jeg har en lille Bemærkning at gøre til den ærede Landbrugsminister. Som ærede Medlemmer ville vide, er der baade paa Finansloven og i Anmærkningerne Tale om en lille Bevilling til et Laan til Kanal anlæg ovre i det sydlige Jylland. Der er forlangt her som allersidste Post paa Finansloven: et Laan til Sønderskov—Tobøl Kanalinteressentskab til Gennemførelse af et Engvandingssanlæg paa den nordlige Side af Kongeaaen. Paa det Sted, hvor der her er Tale om Kongeaaen, danner den Skel — desværre — mellem Danmark og Tyskland. Naar den løber lidt længere mod Vest, løber den ind i Danmark, saa at den ikke mere danner Skellet, lige paa Hjørnet danner Kongeaaen, som sagt, endnu Skellet imellem Landene. Nu har for flere Aar siden den preussiske Regering laant dem, der bo paa den sydlige Side af Kongeaaen og altsaa ere under preussisk Herredømme, 70,000 Kr. til Hjælp til et saadant Kanal anlæg, og Tyskerne — det maa vi med Skam sige — have været saa flinke mod dem, der bo paa deres Side, at de have laant disse Folk Pengene paa de Betingelser, at de svare 3 pCt. deraf, hvoraf de 2 ere Rente, den tredje Afdrag. Nu takker jeg naturligvis den højtærede Landbrugsminister paa Forhaand, fordi han har været saa hensynsfuld mod disse Andragere, at han har foreslaaet et Laan paa 50,000 Kr., men det er paa den Betingelse, at de skulle betale 4½ pCt., hvoraf de 3½ pCt. ere Rente og 1 pCt. Afdrag. Naar vi sammenligne dette med Preussernes Fremgangsmaade, maa vi tilstaa, at Nord for Kongeaaen er man langt uheldigere stillet end Syd for den, i det Stykke da. Og derfor er det, som sagt, at jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Landbrugsminister og det ærede Finansudvalg, som faar med denne Sag at gøre, om der ikke kunde opstilles lidt lempeligere Vilkaar for de Laan, end der her er opstillet paa Finansloven? Vi tale saa meget om at støtte det danske Landbrug, og alle i denne Sal ere, saa vidt jeg ved, villige dertil, naar vi kunne støtte det paa en fornuftig og rimelig Maade, som ikke drager Konsekvenser efter sig, vi ikke ere i Stand til at opfylde senere. Her forekommer det mig nu, at der er et Tilfælde, i hvilket vi med Billighed kunne støtte nogle Lodsejere. Her er ikke Tale om den Slags Laan, som vi have haft en

Del af i Fortiden, nemlig saadanne, hvor der laanes af Statskassen uden Udsigt til, at Pengene nogen Sinde blive tilbagebetalte. Nej, i dette Tilfælde er der ikke mindre end to Kommuner og fire Sogne, der gaa i Garanti for, at Renter og Afdrag blive betalte. Føvling—Holsted og Malt—Folding Sognekommuner garantere for, at Renter og Afdrag blive betalte. Sikkerheden er altsaa uomtvistelig. Nu forekommer det mig imidlertid, at naar vore Landsmænd paa den ene Side af Aaen kunne faa Laan for en Rente af 2 pCt., passer det, at de, der bo paa den nordlige Side, skulle give 1½ pCt. mere i Rente, ikke med Udtalelserne om, at der i Danmark gøres saa meget for det danske Landbrug, og derfor haaber jeg, at den højtærede Landbrugsminister, der i Princippet har stillet sig saa velvilligt, at han overhovedet er kommen med et Forslag om at give Laan, ogsaa vil stille sig velvillig over for de Krav, der stilles fra Beboernes Side. Jeg kan nemlig paa Forhaand meddele, at der vil komme et Andragende fra vedkommende Beboere om at faa billigere Renteforhold.

Jeg vil slutte med at sige, at her kan den højtærede Krigsminister se, hvorledes det kan gaa til, at det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) og jeg f. Eks. kunne blive enige om at spare Penge paa Militærvesenets Omraade. Vi ville bruge Pengene til saadan noget som det, der her er Tale om. Det er der mere Forslag i end i at købe Kanoner. Ikke alene deres Anskaffelse koster, men ogsaa deres Vedligeholdelse, og de give ikke noget igen. Derfor siger jeg, at naar vi spare paa Militærudgifterne, som det ærede Medlem for Hillerød og jeg ere enige om at ville, kunne vi faa Penge til at gøre noget i den Retning, som der her er Tale om, for vort Lands Hovederhverv, det danske Landbrug. Den højtærede Minister ved jo, at det hedder: „Hvem skal Marken pløje, og hvem skal Græsset slaa?“ og han vil derfor ogsaa have et villigt Øre, naar vi sige: Lad os nu tage den med Ro med Militærvesenet, for det have vi maaske mere af, end nyttigt er, og i Stedet for bruge nogle af Pengene til dermed at gavne Landets Hovederhverv. Det er en god gammel Venstretale, og den have vi været vante til, saa længe jeg har været med til at arbejde paa Rigsdagen. Det forekommer mig, at det dog begynder at lysne for os, naar formaaende og indflydelsesrige Højremænd i Princippet ere enige med os.